

[Elisabeth Bruun Olesen]

Vi mener også, at der skal afholdes regelmæssige FN-kvindekongferencer hvert femte år. Det er især vigtigt, at kvinder fra den tredje verdens lande får et forum, hvor de kan mødes, både det officielle og et alternativt forum, hvor de ikke bare er med som de kvinder, der skriver mændenes taler rent.

Med hensyn til det hjemlige ser vi, ud over det antal ligestillingskonsulenter, vi allerede har, og som vi meget gerne vil fordoble eller tredoble, gerne nogle ligestillingskonsulenter andre steder. Vi synes, det ville være godt, hvis man i justitsministeriet, i skatteministeriet, i arbejdsministeriet, i undervisningsministeriet osv. havde nogle kvinder ansat, der straks kunne lave en dokumentation for, hvordan enhver lovs konsekvenser for kvinder egentlig er. I dag er det Danske Kvinders Nationalråd og ligestillingsrådet, der må pukke på med det.

Det ville være meget rimeligt, at man i mere officiel regie havde nogle kvinder ansat, der straks kunne fortælle os om de konsekvenser. Vi ser alt for ofte, at lovene har nogle helt uforudsete og dårlige konsekvenser for kvinderne. Man kan bare pege på loven om delpension, hvorefter man skal have været medlem et vist antal år, altså betalt til ATP. Det er lige netop kvinderne, der ikke har betalt ATP-bidrag i det krævede antal år, og derfor rammer en sådan lov kvinderne. Det burde socialministeriet, der har været med til at udarbejde lovforslaget, have haft nogle kvinder der kunne pege på.

Til sidst vil jeg sige om ligestillingskonsulenterne, at en anden grund til, at der bør ansættes flere ved arbejdsformidlingskontorerne, er, at hele kontakten til græsrodsnettet er meget lidt eksisterende på grund af den utrolige arbejdsbyrde, der ligger på konsulenterne i forhold til de mere statslige opgaver, der skal udføres.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil begynde med at takke statsministeren og arbejdsministeren for deres besvarelser. Jeg vil også udtrykke, som tidligere ordførere har gjort det, glæde over, at konferencen med consensus vedtog dette vigtige og fyldige dokument om de fremadrettede strategier frem til år 2000.

Det er sagt, og det kan jeg kun gentage, at problemerne er dels internationale, dels nati-

onale. Jeg vil sige lidt om begge typer problemer.

Hvad det internationale angår, kommer vi ikke uden om, at når vi i bakspejlet vurderer 25-30 års bistands- og udviklingspolitik, så har man ofte satset på en højteknologisk udvikling, der har gjort kvinderne til tabere. Heldigvis er der i mange sammenhænge – det gælder bestemt i dansk u-landspolitisk tænkning, men også i forskellige FN-sammenhænge – ved at ske et opgør med den tænkning. Ved at man har satset på en højteknologisk udvikling, er det typisk mændenes udvikling, man har satset på, og dermed er kvinderne reelt blevet endnu ringere stillet, end de var, før udviklingsbistanden begyndte.

Vejen frem er kvindeprojekter, men nok så meget, at kvinderne bliver synliggjort i den tredje verden, og at kvinderne og mændene bliver knyttet sammen i udviklingsprocessen. Jeg mener ikke, at man skal spille kvindeprojekter og det, at kvinder skal synliggøres i den tredje verden, ud mod hinanden. Der er efter min mening brug for begge dele. Den nyere tænkning, at det kommer an på tilpasset teknologi, mener jeg absolut, også ud fra en kvindepolitisk betragtning, er overordentlig værdifuld.

Det er, hvad jeg vil sige om det internationale. Flere af de ting, jeg ellers ville være kommet ind på, er dækket ind af det, arbejdsministeren har sagt, og det, flere ordførere har sagt, så det skal jeg ikke gentage.

Hvad det nationale angår, er jeg meget enig i de synspunkter, arbejdsministeren har lagt frem både på uddannelsespolitik og arbejdsmarkedspolitik. Også andre har talt om ligestilling, lige muligheder. Jeg har ikke noget nyt at bidrage med. Jeg er helt dækket ind af det, der er sagt.

Der er et aspekt, jeg gerne vil tage frem, som ingen tidligere har været inde på. Det er §§ 290 og 291 i Nairoidokumentet, hvor overskriften for disse to paragraffer er: »Kvinder, som er blevet ofre for menneskehandel og ufrivillig prostitution«.

Jeg mener, at her har vi både et internationalt og et nationalt problem. Jeg finder det meget vigtigt, at kvindekongferencen så klart har behandlet dette spørgsmål, hvor man begynder med at fastslå, at påtvungen prostitution er en form for slaveri. Her er ingen overfladisk liberalisme, hvor man blot be-